

Minimum zavazadel a dvojitá řídítka

Tisíce kilometrů zvládl na obyčejném kole koupeném ve slevě – „trek“ s hliníkovým rámem, na kterém už jezdí sedm let. Nejdůležitější „zlepšovák“ si opatřil svépomocí. Aby měl k dispozici kromě zpětných zrcátek, světel, brzd a přehazovačky zároveň i přední brašnu, připevnil k původním řídítkům ještě jednu – z novodurové trubky.

„Důležité je brát toho co nejmíň, aby se člověk zbytečně nepřetěžoval. Stačí mít rezervní oblečení, aby se dalo převléct do teplého, když přijde chlad, a něco do deště, aby člověk nepromokl,“ radí Kohoutek.

Nejhorší situace během cesty nastaly pouze v důsledku technických problémů s přetrženým řetězem a nezvládnutým smykem na mokré vozovce. Naštěstí to odnesla jen odřená kolena, řídítka a prasklý nosič. Počítat musel i s častým deštěm. „Mraky byly nade mnou skoro pořád, ale promokl jsem jen dvakrát za celou dobu,“ dodal s uspokojením.

Splněná očekávání

Cesta za Erasmem je zatím nejdelší cestou, jakou absolvoval, za rekordmana se ale nepovažuje. „Je nás v Česku víc cyklistů, kteří cestují pro radost a zážitek. Těch sto šedesát kilometrů denně je ale asi nadstandard,“ připouští. Zároveň přiznává, že jej namáhavá trasa zmohla. „Tím, že jsem ji zvládl, jsem se ale ujistil, že se dá jít až na kraj sil a přesáhnout sám sebe,“ doplnil Kohoutek.

Hlavním přínosem i smyslem cesty pro něj zůstává duchovní zkušenost. „Když člověk jede čtyři týdny v jednom kuse na kole a vlastně jej nic nezastaví, i když to ohrožení nad ním stále visí – v tom spatřuji Boží vůli a záštitu nad poutníky. Člověk si uvědomí svou malost. Ví, že proti tomu dešti nedokáže udělat nic jiného, než na sebe hodit pláštěnku a doufat, že nebude pršet tak silně, aby promokla. Nenadělá nic ani s tím, když ho potká nehoda. A přitom se nic zásadního nestane,“ objasnil Kohoutek.

Očekávání měl prostá. „Čekal jsem, že budu mít čas, klid, podněty z nádherné krajiny a krásných setkání. A to se také naplnilo – potkal jsem spoustu milých lidí ochotných ke sdílení bytu, jídla i myšlenek,“ potvrdil Kohoutek. Namísto rad pro případné následovníky má jednoduché doporučení: „Jak jinak vydat svědectví o pouti, útrapách a zážracích než pobídkou k pouti vlastní?“ □

text: Pavel Konečný
foto: Joshua Lombard

absolvent

Náš člověk v Americe: Nejdůležitější je motivace

Studium na Univerzitě Palackého Miloslav Bešta dodnes považuje za vzdělání na úrovni. Absolvent katedry informatiky z roku 1996 pracuje nyní desátým rokem jako vývojář v Google v New Yorku. Jak přiznal, pomohla mu náhoda.

„Na fakultě jsme měli hodně matematiky i počítačů a jako studenti měli vysokou motivaci, dokázali jsme se toho hodně naučit. Se znalostmi z Univerzity Palackého se lze uplatnit nebo prorazit kdekoli v Česku i ve světě. Nejdůležitější je ale to, jak je člověk motivovaný a jak je ochoten na sobě pracovat,“ prohlásil Bešta.

A má s čím srovnávat. S červeným diplomem se přesunul z Olomouce do Prahy, kde si chtěl na Univerzitě Karlově udělat doktorát. „Je to větší škola a jsou tam větší vědecké kapacity, ale základy jsou

velice podobné tomu, co jsem vystudoval v Olomouci,“ poznamenal.

Americký doktorát

„Šel jsem studovat do Prahy na katedru informatiky k profesoru Františku Plášilovi. Ten ale záhy odjížděl na rok na výměnu učit do Detroitu a potřeboval studenty, tak jsem šel s ním. Nikdy jsem neplánoval, že budu studovat v Americe. Když se ta příležitost naskytla, tak jsem si říkal, že to na rok zkusím,“ vzpomínal. →

RNDr. Miloslav Bešta, Ph.D.
(*1973)

Jeho první počítač byl ZX Spectrum, dnes pracuje desátým rokem jako vývojář v Google v New Yorku.

Mezi jeho koníčky patří turistika. S přítelem rád chodí po horách, zvláště v amerických národních parcích. Nejvýše vystoupal na čtyřtisícovku. V Česku si zamiloval Jeseníky a Šumavu.

Doktorát chtěl hlavně proto, aby mohl zůstat na olomoucké univerzitě, kde chtěl vyučovat. Nakonec jej dokončil po více než pěti letech na Wayne State University v Detroitu. „V případě přírodovědných oborů to v doktorském studiu funguje tak, že dostanete stipendium složené ze dvou částí. Jedna znamená, že musíte učit, nebo opravovat domácí úkoly, za to jste placeni. Sice relativně malou částkou, ale dostatečnou na přežití. Navíc vám univerzita platí i samotné studium. Takže jsem doktorát vystudoval prakticky zdarma,“ popsal Bešta.

Na Wayne State University v Detroitu je způsob vzdělávání trochu jiný. „Větší důraz se klade na samostatnost myšlení. Třeba jsou často zadávány úkoly, které by v Česku vyžadovaly příliš mnoho času na vypracování, studenti by si řekli: necháme to být. Na druhou stranu takový způsob výuky ukazuje, že pokud strávíme dostatek času nad problémem, tak se dá vyřešit, ať je jakkoliv náročný,“ nastínil Bešta.

Jeho prvním počítačem bylo ZX Spectrum, proto jeho kroky směřovaly na přírodovědeckou fakultu v Olomouci, kde vzhlížel k takovým „mašinám“, jako byly legendární PC 386.

„Název oboru Teoretická kybernetika, matematická informatika a teorie výpočetních systémů je abstraktní pojem,

kterému jsme se jako studenti smáli. Prakticky je to informatika, softwarové inženýrství, teorie počítačů a algoritmy,“ vysvětlil. Po dokončení studia před odchodem do Prahy ještě rok na katedře informatiky vyučoval.

Během doktorského studia v Americe se věnoval výzkumu v části informatiky, která se nazývá formální metody a verifikace systémů. „Je to pomezí matematiky a informatiky a zabývá se dokazováním bezchybnosti složitých algoritmů,“ uvedl. Po necelých šesti letech na detroitské univerzitě se ale chtěl na svou katedru vrátit.

„Už jsem byl domluven, že nastoupím v Olomouci, pokud neseženu v Americe něco zajímavějšího. A to se stalo. V podstatě jsem se díval jen po atraktivních zaměstnavatelích ve Státech. Na univerzitách a v několika firmách. Jednou z nich byl Google,“ řekl. Psal se rok 2005.

Atraktivní zaměstnání

Prvních pět let pracoval na vývoji nástrojů pro vývojáře. V interní infrastruktuře na distribuované kompilaci programů. Pak dva roky v oblasti reklamy a na backendu nástupce DoubleClicku. „Na serverech, které rozhodují o tom, jakou reklamu vám zobrazí, když si prohlížíte stránky,“ vysvětlil. Poslední dva roky je zpátky v infrastruktuře a pracuje na distribuovaném file

systému používaném ve všech datových centrech Google.

„Když jsem nastupoval, byla to malá společnost, což mi dalo možnost přispět významnější měrou k rozvoji systému a softwaru. Infrastruktura pro ukládání dat je jedna z těch základních, bez kterých by společnost nepřežila. Jsem v seniorní pozici, která mi umožňuje ovlivňovat směr, jímž se Google vydává v rámci souborových systémů,“ přiblížil své uplatnění. Jeho firma se prý snaží najít univerzální lidi, takové, kteří dokážou změnit pracovní zaměření podle potřeby.

Na Olomouc vzpomíná jenom v dobrém. „Náš ročník byl relativně úspěšný. Byly dva roky po revoluci, když jsem byl přijat na fakultu. Vzpomínám si na spoustu kantorů a profesorů. Například na doktora Večerku a jeho teorie automatů a formálních jazyků byla pro nás zážitkem. Vzpomínám také na profesora Snášela a Sklenáře, který byl vedoucím mé diplomové práce...“ ozývalo se ze sluchátka na druhé straně Atlantiku. Ze spolužáků vyjmenoval Petra Waclawka a Radovana Janečka. „O rok před námi byl i Radim Bělohávek, který je teď vedoucím katedry,“ doplnil Bešta.

Česko z povzdálí pořád sleduje, i když ne každý den. „Čtu na internetu noviny, takže mám zhruba přehled,“ podotkl. Na rodné Bouzovsko se vrací dvakrát ročně.